

Udpluk fra Første Korintherbrev

Kærligheden er det største

(Første Korintherbrev kap. 13)

¹ Hvis jeg talte alle sprog, både menneskers og engles, men ikke kunne elske andre, så var jeg som skingrende klokker og larmende trommer. Det, jeg sagde, ville være helt uden betydning. ² Hvis jeg kunne profetere, hvis jeg kendte alle hemmeligheder og vidste alt, hvis min tro var så stærk, at jeg kunne flytte bjerge, men jeg ikke kunne elske andre, så var jeg ingenting. ³ Hvis jeg gav alle mine ting væk og ovenikøbet var villig til at ofre mit liv for at opnå respekt, men ikke kunne elske andre, så hjalp det mig ikke.

⁴ Kærligheden er tålmodig, og kærligheden er mild. Kærligheden bliver ikke misundelig, den praler ikke og fører sig ikke frem. ⁵ Kærligheden gør ikke noget, den ikke kan stå ved. Den gør ikke noget for sin egen skyld, lader sig ikke provokere, bærer ikke nag ⁶ og fryder sig ikke, når der sker noget uretfærdigt, men glæder sig over sandheden. ⁷ Kærligheden finder sig i alt, tror alt, håber alt, udholder alt.

⁸ Kærligheden holder aldrig op. Profetier stopper, tungetale bliver tavs, og viden bliver til ingenting, ⁹ for vi forstår kun brudstykker af alting og kan kun profetere om enkelte dele. ¹⁰ Men når alting engang bliver, som Gud har tænkt, så vil det usammenhængende og løsrevne forsvinde. ¹¹ Da jeg var barn, talte jeg som et barn, tænkte jeg som et barn, og forstod jeg som et barn, men som voksen har jeg lagt det barnlige bag mig. ¹² Nu ser vi et sløret, gådefuldt spejlbillede, men en dag vil vi se alting, som det er. Nu forstår jeg kun en del af helheden, men til den tid vil jeg forstå det hele – på samme måde som Gud forstår og kender mig.

¹³ Det er tro, håb og kærlighed, det handler om, og af de tre er kærligheden størst.